

ΔΕΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟΝ

ΝΙΚΟ ΣΑΛΙΒΕΡΟ (ΣΑΛΟΣ)

Κύλιση προς τα κάτω για να τα δείτε.. (Scroll Down)

ΣΚΕΥΗ ΠΑΝΤΟΔΑΠΑ

=====

Αλληγορώντας ο πάππος Πλάτωνας στη «πολιτεία»
όλο τον κόσμο έβαλε σε μια σπηλιά.
Είχε υπόψη του ανθρώπου την σιχαμένη απληστία,
και του αγύρτη μονοφάγου βασιλιά,

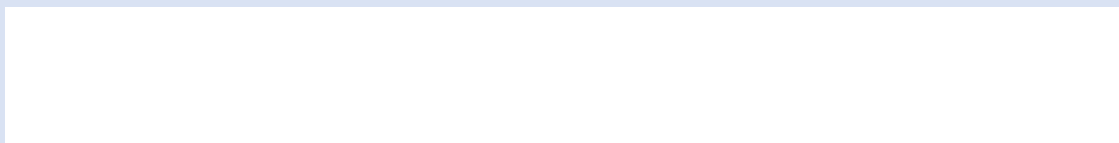
Δεσμώτες, είναι, όλοι οι ζωντανοί άνθρωποι
κι' ίδιο αναλογεί να πίνουνε το φως.
Όμως κλοπής υπάρχουν μύριοι φαύλοι τρόποι
και πρώτος κουρσευτής ο πλεονέκτης αδελφός.

Σκοπός ν' αγιάζει του τα σκεύη, πολλαχώς
τ' ανάκτορα να δράχνει, να γίνει βασιλιάς
Χτίζει και τοίχο να οστρακιστεί , δεσμώτη ο αχός,
μόνος να γεύεται καρπούς αμάραντης ελιάς.

Ελιάς που έχει ποτιστεί με σκλάβου τον ιδρώτα,
πελώριος ιδρώτας φωναχτός είτε δειλής σιωπής.
Ουτοπική η πόλις, ίσα για όλους, ν' ανάβουν φώτα.
Του βασιλιά οι νόμοι δίκιου , κανόνες είν' ντροπής.

Παιδεία κι' αμουσία, της ζωής μορφώνουν ζύγι.
Μέτριοι κι' απαίδευτοι ,άρχουν με το εγώ τους
και για τους γυμνασμένους μακάρων πόρτα ανοίγει,
να τους πατούν οι άρχοντες, όφελος στο ζυγό τους

*Δοκώ σαν κατακλείδα λόγου, του σοφού προγόνου,
δεν είν'απ'το δεσμώτη , αγνόν αγέρα «απομυζείν»,
μήτε το σόφισμα ,στην ένοχη, επιβολή του φόνου.
Του βασιλιά σοφία , των δεσμοτών είν' το «ευζείν»*

ΠΟΥ Η ΑΛΗΘΕΙΑ

===

Προτάσσει ο άνθρωπος τα «θέλω» και τα «πρέπει»
κί απορρίπτει τη δύναμη του ρήματος «μπορώ».
Φθονεί, ζηλεύει προπαντός, στον τωρινό καιρό
και στ' άγος αποθησαυρισμού το σκοπό του τρέπει.

Δεν αντρανίζει ο καθείς γεννιέται νάχει μέρα
κί ο άλλος νύχτα ατέλειωτη μες τη ζωή του νάχει.
Το άδηλο της έκβασης θαρρ' είναι το ταμάχι
και με τ' «ανήμπορου» τον ίδρωτα δομεί καριέρα.

Λημεριάζει στο: «Όλα γίνονται για κάποιο λόγο»
είτε: «Συνωμοτεί το σύμπαν» η «Θέλημα Θεού».
Κί όταν το αποστάλλαγμα χρώματος είναι φαιού
ποτέ του δεν ευθύνεται και σ' άλλον δίνει ψόγο

Περνιέται όλβιος, τον κόσμο σαν βλεπει από ψηλά
και της ψυχής την ευτυχιά τ' «ανήμπορου» χλευάζει.
Τον εαυτό του πάνω απ' όλους κί όλα του στοιβάζει,
και μ' αβδέλλα αφορίζει όσους ζούν στα χαμηλά.

Αθάνατος δεν είναι, ο νους το αναγνωρίζει
κί απο Θεό πιστεύει θα λάβει δεύτερη ζωή.
Καταλώνει την, δίνοντας την κάθε του πνοή,
το αίσιο παραμύθι με σθένος τον γεμίζει,.

Τα ψέματα κάνει τροφή ,το φόβο να σκοτώσει
και η αλήθεια φαίνεται, αν έχει σώας φρένας,
που απ' τη φύση έλαβε κί ακόμα πριν της γέννας,
όταν στ' « Αγύριστου τον οίκο» νου, σώμα θ' αποδώσει

ΞΕΧΝΑ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

«Φύσις κρύπτεσθαι φιλεί..»(Ηράκλειτος)

====

Ο άνθρωπος παθιάζεται το ψέμα σαν στηρίξει,
γιατί η αλήθεια αν θα βγει ,το «άστρο» του θα πλήξει.
Με ψέμα χτίζει μέγαρα να κρύβει την αλήθεια
και απαιτεί ο γείτονας, να ζει στα παραμύθια.

Σε κάστρα οχυρώνεται με ψέμα πουν χτισμένα,
και ρίχνει απ' τους πύργους βέλη φαρμακωμένα
Δία - Θεό μιμούμενος, μίσους κρατάει κεραυνούς,
και ξεγράφει την αγάπη απ' της γης τους ουρανούς.

Το πάθος της κατάκτησης θωρεί σαν «αρετή» του
στην φύση, πουν το σπίτι του, τοξεύει την οργή του.
Ξεχνάει όμως φανερά, πως πέφτουνε να «άστρα»
από προδότες οπου ζουν μαζί του μες τα κάστρα.

Ξεχνά, ..ο Δίας κι' ο Θεός «κρυφούς» έχουνε νόμους
στη φύση αποθέτουνε σ' υποταγμένους ώμους.
Ο φθόνος και η βουλιμιά, είναι του νου το λάθος
γι' αυτό είναι ο άνθρωπος, υπεύθυνος στο βάθος.

Ξεχνά, πως είν' κλώνος θνητός, φτιαγμένος από χώμα,
και χώμα μεταγίνεται, σαν χάσει νου και σώμα.
Ξεχνά, πως πάτησε της γης, σαν μέρος ίδιου γένους,
πώς πρέπει να στηρίζει το, από κινδύνους ξένους .

Ξεχνά,, της γης η ελικιά, δις χρόνια προσμετράται
κι' ο άνθρωπος καπνόσκονη στο νιογιλό λογάται.
Λίγους αιώνες κατοικεί στη γη του Παραδείσου
και πως θαμώνας μόνιμος θα γίνει της αβύσσου.

Απρόβλεπτοι και άγνωστοι της «Φύσης» οι κανόνες
κι' ο άνθρωπος ανίκανος ν' «αλλάξει» στους αιώνες.

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟ

====

Της μέρας διάβασα τον τύπο και είδα
τον πρώτο λαχνό ότι κερδίζω
Τρέχω, στο πρακτορείο που γνωρίζω
όμως θωρώ, σανό να τρώει άδετη γίδα.

Έναν περαστικό ρωτώ, πούθε το πρακτορείο;
Αλάργεψε μου απαντά, μήτε γνωρίζω που.
«Πάντα γνωρίζει να κρύβει το φαϊ η αλεπού»
και ψάχνοντας, κρατώ στα χέρια το λαχείο.

Διαβαίνω λεωφόρους και άφωτα στενά.
Σκοτώνω δυνατούς και μέρμηγκες πατάω,
αρκεί σ' ένα σταθμό της είσπραξης να πάω.
Η απληστία, τη φυσική ανάγκη προσπερνά.

Ψυχές ακόμα βλέπω κρυμμένες στη σπηλιά τους
κι' άλλες, σύγκαιρες κι' άχρηστες ανάγκες να καλύψουν
Φτωχοί και πλούσιοι στο κόσμο δεν θα λείψουν
και το ψέμα θα κερδίζει την αλήθεια στα μυαλά τους.

Την αθωότητα παιδιών που παίζουν, προσπερνώ,
αφού επιτυχίας ο σκοπός μ' εξουσιάζει.
Κάποιοι ανέστιοι ρακένδυτοι στ' αγιάζι,
δεν συγκινούν το βλέμμα μου, δεν βλέπω πως γερνώ.

Χαράματα, βλέπω στο δρόμο βιαστικά λεωφορεία
κι' εργάτες, δούλους να χτίζουνε ουρανοξύστες.
Οι χορηγοί, ληστές σβήνονται από ενόχου λίστες
Και πείνας διαδηλωτές, μποδίζουν της κυκλοφορία.

Με βρίσκει το επόμενο πρωί, στο πόδι.
Και κεί στο βάθος του κέρδους το σταθμό θωρώ.
Αν και λαβύρινθος είναι εμπρός, εγώ μπορώ
το δέντρο ν' ανεβώ και τύχης να δαγκώσω ρόδι.

Σε μια υπάλληλο δίνω το λαχείο, κι' αυτή μουγκή,
στα χέρια της το παίρνει κι' έυθύς εξαφανίζεται.
Διαπιστώνω, σαν ξυπνώ, ότι λαχείο που κερδίζεται,
είν' με υγεία της ζωής, να' ναι γιομάτο το πουγκί.

Μα του παραμυθιού ο δρόμος είναι ζηλευτός
κι' η βιομίμηση στο άνθρωπο γίνεται πάθος.
Λίγοι που μάχονται να διορθώσουνε το λάθος,
στους λαίμαργους να πηγαίνει μόσχος ο σιτευτός.

Υγεία με ...λιγοφαγία

Η ΚΑΜΗΛΑ

====

Είχε ο κύρης να κομίσει στο βουνό,
-ήγουν πιο κάτω από τον ουρανό-
ασήκωτο φορτίο, μ' ένα Πόνι.

Τό'χε όμως μοσχαναθρεμμένο,
κι' αβέρτα καλομαθημένο.

Το όνομα , εωσφορικό, «Οθόνη».

Μετά σκέψεως όψιμης κι' ωρίμου
και εν μέσω άνυδρης-«από ρευστό»- ερήμου
Μιάν αδικημένη καμήλα αγγαρεύει,
στης όασης τη λίμνη μόνος να ψαρεύει.
Στ' άβρεχτο στόμα ξεροκόμματο της χώνει
κι' έτσι αυτή, από ανάγκη κλείνει το γόνυ.

Σαν η καμήλα σηκώνεται στα «δύο»,
διπλό διαπιστώνει στη ράχη το φορτίο.
Βλέπει η καμπούρα, ποτέ δεν ήταν βάρος,
σαν χόρευε στην έρημο, λεύτερος γλάρος.
Ο κύρης ένα Πόνι μόνος θα καβαλικεύει
κι' ανάγκης καμήλες, στο κόσμο, θα γυρεύει.

Και το στάλαγμα του Μύθου;;;

Μπορεί μέσα στη έρημο να μην ανθούν τα μήλα,
όμως εκεί να ζει ετάχθηκε λεύτερη η καμήλα.

Και αν κάποια αποδράσει ξέφωτη με καμάρι,
από τη φύση ζεύεται, γαιϊδάρου το σαμάρι.

ΠΙΚΡΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

===

Δίχως δούλους κι' αιχμαλώτους
και εθελοντές πολίτες,
στο κόσμο δε θα είχαμε
τόσων θαυμάτων χτίστες.

Και ο νους δίκαιου πλάστη,
είχε στόχο κάθε θάμα,
τη κοινή χρήση στη πλάση
κι' όχι ατομικό το πράμα.

Η ζωή γλυκό τραγούδι
κι' ό καθείς γί'αυτό παλεύει,
Νεράκι θέλει το λουλούδι,
νά'χει ο Ήλιος να χαϊδεύει.

Και ο πλάστης και ο χτίστης
ίσοι είναι μες τη φύση,
μα ο πλάστης λωποδύτης,
κλείνει στους πολλούς τη βρύση.

Τότε δούλοι κι'αιχμαλώτοι
με εθελοντές πολίτες,
του πολέμου ζώνοντ' όπλα
γίνονται δίκιου οπλίτες.

ΚΑΛΟΠΡΟΑΙΡΕΤΟΣ...

===

Ψηλά στο άσπρο σύννεφο κρεμάστηκα.
Δεν ήταν της βροχής.
Θ' αργήσω το χώμα ν' ανταμώσω.
Βροντή, ελπίδας ξεκίνημα.

Καλοπροαίρετος...
Πάνω απ' τη Άδεια ζώνη πέταξα της θάλασσας.
Οι αστερίες μοιάζουν
να ξεκόλλησαν απ' τον ουρανό.
Δείχνεται ζωής το κίνημα.

Καλοπροαίρετος...
Ασθμαίνω στο ύψος της έλλειψης.
Οι αντοχές ελπιδοφόρες.
Καίγομαι στη παγωνιά του άδηλου.
Κανένα αέρα φύσημα.

Καλοπροαίρετος...
Οδηγούμαι στην ηδονή της άβυσσος.
Η φύση θα υπερισχύσει.
Ο χειμώνας θα επιστρέψει,
Η Άνοιξη,,
Γέννησης προμήνυμα.

ΒΙΟΣ ΑΝΕΟΡΤΑΣΤΟΣ

μακρά οδός απανδόκευτος (Δημόκριτος)

Στα παλιά, λένε , ο κόσμος,
ζωή χειρότερη περνούσε.
διάθεση είχε ψυχούλας όμως
κί από θλίψη, δεν αυτοκτονούσε.

Της κάθε στέρησης τον πόνο ,
μ' ένα κρασί φτηνό ξεχνούσε
και τ' όνειρο θωρώντας μόνο
τ' άλλο ξημέρωμα ξυπνούσε.

Στο ήλιο άνοιγε το παραθύρι,
μ' έγνοια τα παιδιά φιλούσε,
θροφή κί αν είχε ψωμοτύρι,
μ' αγάπη η καρδιά δονούσε.

Χάθηκε η διάθεση. Το γέλιο,
πριν από τα χείλη βγει, παγώνει.
Άπαυτο του τρόμου το φραγγέλιο
και της ελπίδας άφαντο τ' αηδόνι.

Χάθηκε η αποθυμιά. Το «θέλω»,
στης «απουσίας τη γωνιά» σκαλώνει.
Στη ερημιά, καυτό του Ήλιου τσέλο,
στο κόσμο, θανάτου ηχώσκονη σηκώνει.

Ο Βασιλιάς γυμνώθηκε..

Από τον Νίκο Σαλίβερο (Σάλος)

Ο Βασιλιάς γυμνώθηκε. Ζήτω ο Βασιλιάς.
Αυλικοί, παρατρεχάμενοι και υποτακτικοί,
το Βασιλιά να ντύσουν, μένουνε νηστικοί
και ντροπής φύλλο συκής το τρέπουν σ' ελιάς.

Είναι η επιβίωση ανθρώπινο ψυχόρμητο,
πάνω σε κόσμου ένδεια, χτίζεται το πυργόσπιτο.
Προσφέρεται η φυλακή ,ασφάλειας η φάκα,
ο νήσις μπρός στο φαγητό ,ξεχνά τάφου τη πλάκα .

Ο πόλεμος, καλά κρατεί, του σύμπαντος κανόνας,
της τυραννίας ο εχθρός είν' η ελευθερία.
Στου Βασιλιά τ' ανάκτορο, το «δίκιο» είν' θαμώνας,
για να λογιάζεται η ζωή μοιραία αβαρία.

Ο Βασιλιάς γυμνώθηκε. Άνθρωποι της σπηλιάς
ήταν όλων οι πρόγονοι ,του φόβου δουλικοί.
Το «φως» ανάγκη δείχνεται παραπλανητική
και στο σκοτάδι του μυαλού, Ζήτω ο Βασιλιάς.

Λιοντάρια και Μυρμήγκια

Στον κόσμο το κεφάλαιο μαζεύτηκε από λίγους
κί' η εξουσία χτίστηκε επάνω σε κολίγους.
Κί' αν άνθρωπος «αμέτοχος» λέγει μίαν αλήθεια
αμέσως κατατάσσεται, ήρωας σε παραμύθια.

Κανόνας επακόλουθος, παμφάγου οπλή τρανή,
προπέτασμα του Λέοντα, δοτή να βγει φωνή.
Φοβέρα για τον μέρμηγκα, μνήμα να του θυμίσει
και μ' άφατη υπομονή να τον κατατομίσει.

Μ' όπλα θανάτου μάχεται «τάξη» ολούθε βάζει,
αθώους κρίνει ένοχους, τα λάθη του σκεπάζει.
Δίνει στο μέρμηγκα μομφή, αποδιοπομπαίου τράγου,
ο λέοντας που ξανάρχεται με ντύμα σώστη - μάγου

Και το μυρμήγκι αρχηγός, το φόβο του μαζώνει
τον ακουμπά στην τρύπα του, το θάρρος του ναρκώνει,
Λέοντες αλωνίζουνε στου χρήματος το δάσος
τους περισσεύει τρώγοντας τ' αβυσσαλέο θράσος.

Μυρμήγκια και αδύναμα βάζουν ουρά στα σκέλια,
προβλέπουν ανεπίστροφη του κόσμου τη συντέλεια.
Όμως ο λέοντας ξεχνά ,της φύσης είν γρανάζι
στο χρόνο εμπρός της λησμονιάς, το σίδηρο σκουριάζει.

Γρανάζι είν' κί' άνθρωπος στου σύμπαντος τους ώμους
που στρέφεται σε άξονα σε ισοτρόπους δρόμους.
Για να πετύχει ο σκοπός, το νόμο θε ν' αλλάξει
με θεωρία μάταια ,ψάχνει δείγμα στην πράξη,

Του ζώου έχει ένστικτα κί' άνθρωπος γνωρίζει
και παραβλέπει η ζωή , τριχιά είν' που λυγίζει.
Πολυχρυσίας ηδονή , αυτή μονάχα θέλει
καίει. τη λευτεριάς του στυθοθ πλουοθη θυμέλη

Ξεχνα στα δισ της ύπαρξης αυτού του γαλαξία
Μια σταγόνα υπάρχει, στο μέλλον θα στεγνώσει
Του γραναζιωντα γύρισμα ζωής κινούν ρολόγια
σου παρελθόντος θύμησης γεννά το μοιρολόγι